

[Poul Møller.]

var kritik nok mod regeringen; det var en lam opposition, som både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg havde præsteret. Lad os tænke os, at vi i stedet punkt for punkt havde gennemkritiseret regeringen; så ville det ærede medlem sikkert have sagt: dér kan man se, de kan kun kritisere; men kan de andet, kan de gøre det bedre, kan de anvise andre veje? Sådan er jo vilkårene i den politiske debat, og jeg tror i hvert fald, det ærede medlem vil indrømme mig, at jeg har ret i at sige, at jeg ikke giver så farlig meget for, at han ikke har fået kritik nok. Vi kunne godt have gentaget hele den kritik, vi fra lovforslag til lovforslag, under behandlingen af skoleloven, loven om grundstigningsskyld, lovforslaget om egnsudvikling o. s. v., fremførte — alle de lovforslag, vi har været uenige med regeringen i — men tjener det noget formål? Jeg går ud fra, at det ærede medlem kan læse i Folketingstidende, hvad vi har sagt derom, og jeg går ud fra, at vælgerne, landets befolkning, for længst har gjort sig bekendt med vore synspunkter.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at hvis der var frygt for, at valutabalancen skulle forringes — idet han henviste til de tal, der i dag er offentliggjort — så understregede det det urimelige i at op hæve tvangslånet. Det kan man se forskelligt på, og det er det, vi har prøvet på at fremhæve de gange, vi diskuterede tvangslånet. Hvis valutabalancen nu kommer ud for vanskeligheder igen, er det ikke som følge af en inflation, det er ikke som følge af prisstigninger, det er som følge af en depression, der i begyndelsen har været til fordel for Danmark, men derefter er slået over og bliver til ulempe for os, fordi det er vore eksportpriser og vore fragttindtægter, der i næste omgang bliver ramt, og i den situation er det efter min opfattelse spørgsmålet, om det har nogen Zweck at opsuge 200 mill. kr. hos befolkningen, at fjerne dem fra befolkningens drivkraft, dens produktionssevne, dens mulighed for at fremskaffe og fremstille varer, der kan sælges til udlandet. Vi tror ikke på det.

Man har talt så meget om — og det ved jeg er gået ind i den socialdemokratiske teori for politik — en konjunkturudjævning politik; men er det ikke det, vi har

oplevet i denne vinter, at socialdemokratiet og regeringen er kommet til den erkendelse, at den konjunkturudjævning politik skal føres på den måde, at vi altid skal have overskud på vort statsbudget, at vi altid skal have dækket finansieringsbehovet delvis gennem skatter og afgifter, altid skal opkræve større skatter og afgifter, end vi skal bruge; ligegyldigt om konjunkturerne går op eller ned? Men hvilken konjunkturudjævning er der i denne politik? Det er simpelt hen en politik, der sværger til, at skatter og afgifter og statsstyre er den eneste vej, hvorigennem man kan holde befolkningen i ave og sikre, at dens forbrug bliver så lille som muligt, og derved få valutabalancen til at holde. Skulle der vise sig vanskeligheder, må regeringen så handle som de planøkonomer og statsøkonomer, de er. Jeg tror, man skal betænke, at tvangslånet ikke er og i den nuværende økonomiske situation ikke kan være en valutafremmende foranstaltning.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup talte om tingets arbejdsform, og jeg var glad for, at han gjorde nogle bemærkninger om, at han ville til at arbejde på dette problem. Han sagde imidlertid, at det hele, eller i hvert fald en del af problemet, kunne have været løst, hvis oppositionen ikke havde været så tilbageholdende i første del af dette folketingsår. Se, nu er det således, at af de 148 lovforslag, der er fremsat i denne folketingsperiode, fik vi kun de 60 før jul; regeringen havde ikke fået forberedt mere til fremsættelse end disse 60 lovforslag. Vi fik derefter 31 i perioden fra jul frem til kommunevalgferien — så vidt jeg husker den 22. februar. Efter kommunevalgferien har vi fået forelagt 57 lovforslag, og i den periode, hvor vi har behandlet disse, har vi samtidig haft en ferie på små 3 uger som følge af, at vort hus skulle udlånes til regeringen. Mon dog ikke dette giver et klart billede af, at således som arbejdet har været lagt til rette, kan man ikke bebrejde oppositionen noget.

Så sagde det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at der ikke har været antydning af alternativ i oppositionens taler. Nu er det sådan, at hvis man ikke vil høre, hvad der bliver sagt, hvis man vil vende det døve øre til, så hverken hører eller finder man noget alternativ, men hvis det ærede med-